

ΖΕΦΗ ΣΥΡΙΒΛΗ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΓΙΑ ΔΥΟ

ΕΝΑ
ΠΑΡΑΞΕΝΟ
ΑΤΥΧΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Γεννήθηκε στη Γερμανία. Σπούδασε διοίκηση επιχειρήσεων και marketing, και εργάστηκε για αρκετά χρόνια σε αυτούς τους τομείς. Η μητρότητα στάθηκε αφορμή να θυμηθεί την αγάπη της για τις παιδικές ιστορίες. Έχει παρακολουθήσει κύκλους σεμιναρίων του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου (ΕΚΕΒΙ) με θέμα το παιδικό βιβλίο, ενώ το 2012

εκδόθηκε το πρώτο της βιβλίο για παιδιά. Καθώς πιστεύει στη δύναμη και στη μαγεία των βιβλίων, δημιούργησε Παιδική Λέσχη Ανάγνωσης στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Φιλοθέης-Ψυχικού, ενώ συχνά συμμετέχει σε διάφορες δράσεις φιλιαναγνωσίας. Εκτός από τα βιβλία, αγαπάει τα ταξίδια, τις γάτες, τη ζωγραφική, το μπλε της θάλασσας, μα πάνω απ' όλα τους ανθρώπους που δεν έχουν σταματήσει να ονειρεύονται και να χαμογελούν. Εργάζεται στην Αθήνα, όπου ζει με τον σύζυγό της και τα τρία τους παιδιά.

ΖΕΦΗ ΣΥΡΙΒΛΗ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΔΥΟ

Ένα παράξενο ατύχημα

Εικονογράφηση
ΛΕΛΑ ΣΤΡΟΥΤΣΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστέρια – 219

Ζέφη Συρίδλη, Ένα παράξενο ατύχημα – σειρά: Μυστήρια για δύο,
βιβλίο 2

Εικονογράφηση: Λέλα Στρούτση

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Ζέφη Συρίδλη,

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2022

ΚΕΤ Ε090 ΚΕΠ 511/22 ISBN 978-960-16-7797-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον Αλέξανδρο,
στον Κωνσταντίνο
και στον Φίλιππο.*

*«Αν θέλουμε να φτιάξουμε έναν καλύτερο κόσμο,
πρέπει να οπλιστούμε με τη σοφία της καρδιάς».*

Η πολυκατοικία μας

ο Νικόλας

Ιφικράτους

εδώ μένει
ο κύριος Σαλίμ

Η πλατεία

Το café του
μεσιέ Ζακ

Το μπακάλικο
του Ανέστη

η Κανέλω

εδώ μένει η
κυρία Σμιθ

η Λένη

προς ποδηλατά

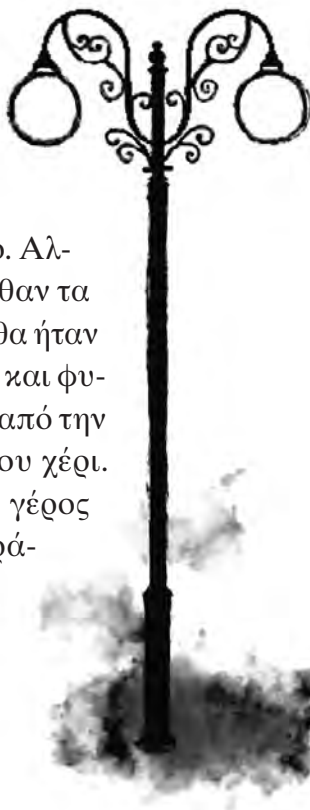
Ακέρτου

προς Γαλάζιο Παπαγάλο

η Μπέλλα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΕΚΟΤΑΝ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ πίσω από την κολόνα. Η νύχτα έπεφτε βαριά πάνω του. Ο δρόμος άδειος από περαστικούς. Ήταν φυσικό, αφού ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού του ένα χαρτομάντιλο και σκούπισε μερικά υπολείμματα κόλλας από το πιγούνι του. Ύστερα κοίταξε την πολυκατοικία απέναντι. Έπρεπε οπωσδήποτε να ξαναμπεί στο διαμέρισμα. Δεν είχε καταφέρει να το βρει. Η κατάσταση είχε περιπλακεί κι έπρεπε να δράσει ξανά σύντομα, πριν βρεθεί σε αδιέξοδο. Αλλιώς τα είχε φανταστεί κι αλλιώς ήρθαν τα πράγματα. Πίστευε ότι η επιχείρηση θα ήταν παιχνιδάκι, αλλά να που στράβωσε, και φυσικά αυτός έπρεπε να δγάλει το φίδι από την τρύπα. Έριξε μια ματιά στο δεξί του χέρι. Είχε περάσει άλλο ένα τέταρτο κι ο γέρος δεν έλεγε να ξεκολλήσει απ' το παράθυρο. Στη νερολακκούδα, λίγο πα-

ραπέρα, καθρεφτίζονταν οι αντανάκλασεις από τα νυχτερινά φώτα του δρόμου. Έπρεπε να δράσει έξυπνα. Ξεφύσηξε, έφτυσε κάτω και σκέφτηκε για λίγο. Κοίταξε άλλη μια φορά την πολυκατοικία απέναντι. Το αποφάσισε. Θα επιχειρούσε ξανά αύριο το βράδυ.

ΛΕΝΗ

ΤΟ GPS ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕ ότι απομένουν τριάντα λεπτά μέχρι τον προορισμό μας.

«Λοιπόν, Λένη;» ακούστηκε δίπλα μου η μαμά. «Πώς σου φαίνεται η διαδρομή;»

Το τοπίο περνούσε μπροστά από τα μάτια μου κι εγώ, έχοντας βουλιάξει στο κάθισμα του αυτοκινήτου, φωτογράφιζα νοερά όσα έβλεπα. Το βλέμμα μου προσπαθούσε να χωρέσει όλα όσα έτρεχαν δίπλα μου και μπροστά μου με ταχύτητα. Τα απλωμένα χωράφια μού θύμιζαν τα πάτσγουορκ παπλώματα που έφτιαχνε κατὰ καιρούς η κυρία Σμιθ. Η ματιά μου μπορούσε να ταξιδέψει όσο ήθελε, κι αυτό μου άρεσε. Δεν υπήρχε κανένα κτίριο στον ορίζοντα, ούτε καν ένα τόσο δα μικρό κτίσμα. Ο δρόμος μπροστά μια απέραντη ευθεία. Ήταν λες και στο τέλος του θα βρισκόμασταν στην άκρη της γης. Εδώ έξω ήταν όλα τόσο απέραντα και ατελείωτα, που αισθάνθηκα έντονα την επιθυμία να μπορούσα να πετάξω. Να άνοιγα το παράθυρο και να φτερούγιζα ψηλά και μακριά. Να πετάω, να πετάω ώσπου να φτάσω τόσο ψηλά, που τα πάντα να φαίνο-

νται πολύ μικρά, σαν μακέτα, όμοια με αυτές που φτιάχνει ο Λεωνίδας.

Μέχρι τη στιγμή που μετακόμισε ο Λεωνίδας, ο πατέρας του Νικόλα, στην πολυκατοικία της οδού Ιφικράτους 43, δεν είχα δει κάποια αρχιτεκτονική μακέτα. Βλέποντας τυχαία μία που είχε ετοιμάσει για ένα ξενοδοχείο, είχα ενθουσιαστεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε μετά από κάποιους μήνες, όταν έμαθε ότι πλησίαζαν τα γενέθλιά μου, μου χάρισε μία που απεικόνιζε την πολυκατοικία και τη γειτονιά μας. Το ένα επιφώνημα ακολουθούσε το άλλο. Είχα ενθουσιαστεί. Λιλιπούτιες νεραντζιές ήταν παραταγμένες δεξιά και αριστερά του δρόμου, σκύλοι και γάτες στέκονταν στα πεζοδρόμια, ενώ αρκετοί πεζοί, στο μέγεθος του μικρού μου δάχτυλου, έστεκαν μαρμαρωμένοι εδώ κι εκεί. Το μεγαλύτερο επιφώνημα όμως το άφησα όταν ο Λεωνίδας μου είπε πως η μικρογραφία του κοριτσιού που ανέβαινε τα σκαλιά της εισόδου ήμουν εγώ.

Άνοιξα το παράθυρο, όχι για να πετάξω, αλλά για να αισθανθώ τον αέρα της εξοχής. Όπως έτρεχε το αυτοκίνητο, ο αέρας τρύπωσε δροσερός και δυνατός και στροβίλισε τα μαλλιά μου ως τις ρίζες. Αρώματα μοναδικά όρμησαν στα ρουθούνια μου. Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα πως θα ήθελα να 'τανε εδώ μαζί μου ο Νικόλας. Να δει όσα βλέπω. Χα-

μογέλασα αχνά και κοίταξα τη μητέρα μου, που ήταν προσηλωμένη στην οδήγηση. Στο πίσω κάθισμα ακούστηκε η Κανέλω, που νιαούρισε δυνατά. Δυνατά και κλαψιάρικα.

Οχ, όχι πάλι, σκέφτηκα από μέσα μου, παρακαλώ-ντας να μην αρχίσει το κλαψούρισμα για το υπόλοιπο της διαδρομής. Η Κανέλω μισεί το αυτοκίνητο. Για να μπει στο ταξιδιωτικό κλουβί, οργανώνουμε ολόκληρη επιχείρηση. Πρώτο δήμα, να κλείσουμε όλες τις πόρτες στο σπίτι. Δεύτερο δήμα, να φορέσει η μαμά τα χοντρά γάντια του σκι, ώστε να είναι ετοιμοπόλεμη. Τα νύχια γάτας μπορούν πραγματικά να κάνουν βαθιές γρατζουνιές. Τρίτο δήμα, να κρατάω το καπάκι του κλουβιού, ώστε μόλις η μαμά δάλει την Κανέλω μέσα να το κλείσω αστραπιαία. Όλα αυτά δέβαια απαιτούν υπομονή και επιμονή, γιατί η Κανέλω αντιστέκεται με κάθε τρόπο. Διαισθάνεται την επικείμενη αναχώρηση από τα διαστικά πηγαινέλα μας στο σπίτι, από τις βαλίτσες, τα σακίδια και τη γενικότερη αναστάτωση που επικρατεί, με αποτέλεσμα να κρύβεται κάτω από πολυθρόνες και τραπέζια. Όταν πια με τα πολλά καταφέρουμε να τη δάλουμε στο κλουβί, σε όλη σχεδόν τη διαδρομή κλαψουρίζει με παράπονο και ηρεμεί μόνο όταν της γλυκομιλάω παρηγορώντας την.

«Λένη;»

«Ναι;»

«Δε μου είπες, σου αρέσει η διαδρομή;»

«Ναι, είναι τέλεια! Πολύ καλή η ιδέα σου, μαμά, να φύγουμε το Σαββατοκύριακο».

Πράγματι, η ιδέα της μαμάς ήταν ό,τι καλύτερο μετά από όλα όσα έγιναν στην πολυκατοικία μας. Χρειαζόμασταν όλοι λίγο χρόνο για να χωνέψουμε το γεγονός ότι ο κύριος Αζαρίας είχε αποδειχθεί μεγάλος κλέφτης σκύλων. Κανονικά θα έπρεπε να έχουμε ενοικιάσει ένα μικρό πουλμανάκι και να πάμε εκδρομή όλοι οι ένοικοι. Πλάκα θα είχε. Βέβαια θα ήταν δύσκολο να συντονιστούμε όλοι. Ο Βλαντιμίρ ετοιμαζόταν πυρετωδώς για την έκθεση φωτογραφίας, η κυρία Μπουκλέ δεν μπορούσε να αφήσει μόνο του το χρυσόψαρό της, η Μυρτώ διάβαζε εντατικά για την εξεταστική της στη Νομική, ενώ ο κύριος Ραούλ υπέφερε από αρθροτικά και είχε κανονίσει δέκα συνεδρίες στη σειρά για βελονισμό. Ο Λεωνίδα έπρεπε να παραδώσει ένα πρότζεκτ που του είχαν αναθέσει και ο Νικόλας... Ο Νικόλας νομίζω δεν είχε κάτι συγκεκριμένο.

Η μαμά άρχισε να σιγοτραγουδάει, συνοδεύοντας την τραγουδίστρια στο ραδιόφωνο.

«Αυτή η ησυχία της εξοχής, μακριά από τη βουή και τους γρήγορους ρυθμούς της πόλης, είναι ό,τι καλύτερο» είπε και συνέχισε το τραγούδι. Την κοίταξα. Φαινόταν χαρούμενη και χαλαρή. Πιέζεται πολύ στη δουλειά της και κανονικά θα έπρεπε να ξεκουράζεται περισσότερο. Η μαμά, είναι η αλήθεια, δεν είναι από τους ανθρώπους που δείχνουν εύκολα τα συναισθήματά τους.

Δεν ξέρεις ποτέ με σιγουριά τι πραγματικά συμβαίνει μέσα στο κεφάλι της. Τις περισσότερες φορές είναι σαν ένα αδιόρατο πέπλο να καλύπτει το πρόσωπό της, με αποτέλεσμα να μην μπορείς να καταλάβεις αν είναι χαρούμενη, λυπημένη ή νευριασμένη. Μπορεί δέβαια, τώρα που το σκέφτομαι, αυτό να έχει να κάνει με τη δουλειά της. Όταν είσαι σχεδόν καθημερινά σε μια αίθουσα δικαστηρίου, σίγουρα το τελευταίο πράγμα που θέλεις είναι να μπορούν οι άλλοι να μαντέψουν τι ακριβώς σκέφτεσαι και πώς αισθάνεσαι.

Η φωνή του GPS ανακοίνωσε ότι πλησιάζουμε στον προορισμό μας. Η μαμά μου έδειξε με ένα νεύμα τον πρώτο οικισμό που φάνηκε στον ορίζοντα. Επιτέλους! Ήθελα να ξεμουδιάσω. Άλλωστε δεν άντεχα άλλο να ακούω την Κανέλω να κλαψουρίζει. Άνοιξα τέρμα το παράθυρο. Ήθελα να αισθανθώ ξανά, πριν φτάσουμε, τη δύναμη του αέρα.

Η μαμά έστριψε δεξιά και το επόμενο λεπτό η συμπαθητική φωνή ανακοίνωσε πως είχαμε φτάσει στον προορισμό μας. Μια αγκαλιά πυργόσπιτα, σιωπηλά λείψανα από την εποχή των κουρσάρων, ξεπρόβαλαν μπροστά μας και το βλέμμα μου χάιδεψε το αιχμηρό τοπίο και αγκάλιασε το μπλε της θάλασσας στο βάθος. Το μέρος έμοιαζε σχεδόν απόκοσμο.

Η μαμά κατέβασε ταχύτητα και πάρακαρε μπροστά από τον ξενώνα. Λίγα μέτρα πιο πέρα, πρόσεξα έναν ψηλόλιγνο άντρα, με καρό πουκάμισο και γαλότσες, να

προσπαθεί να πείσει έναν γάιδαρο να μετακινηθεί. Ο γάιδαρος είχε σταθεί ακριβώς μπροστά σ' ένα θαρτέλι και δεν έλεγε να το κουνήσει.

Τέντωσα τα πόδια μου και μόλις άκουσα τη μηχανή να σβήνει διάστημα να δω απ' το αυτοκίνητο. Έντονη μυρωδιά από φασκόμηλο όρμησε στα ρουθούνια μου. Το μέρος μου άρεσε. Για την ακρίβεια, το έβρισκα φοβερό.

«Ήμουν σίγουρη πως θα σου άρεσε εδώ» συμπέρανε η μαμά κοιτάζοντάς με στα μάτια και χαμογέλασε με φανερή ικανοποίηση.

Λίγη ώρα αργότερα είχαμε τακτοποιήσει τα πράγματά μας στο δωμάτιο του μικρού ξενώνα και κατευθυνόμεσταν σε μία από τις γραφικές ταβέρνες της περιοχής. Ο ταβερνιάρης για κάποιο λόγο μου θύμισε τον κύριο Μίλτο Περρή. Ίσως γιατί και οι δύο έχουν πυκνές ζάρες στο μέτωπο και στο κεφάλι, σαν αυτές που έχουν τα αγγλικά μπουλντόκ.

Ο κύριος Μίλτος και η γυναίκα του έλειπαν όταν έγιναν τα γεγονότα στην πολυκατοικία. Είχαν πάει εκδρομή στο εξωτερικό. Βέβαια, είμαι σίγουρη ότι η κυρία Μπουκλέ θα είχε ήδη με κάποιον τρόπο φροντίσει να τους πληροφορήσει για όλα όσα συνέβησαν.

Η κυρία Όλγα και ο κύριος Μίλτος είναι από τους πρώτους και πιο παλιούς ενοίκους της πολυκατοικίας μας. Η μαμά τούς συμπαθεί πολύ. Τους θαυμάζει, για πολλούς λόγους. Για τον τρόπο που αντιμετωπίζουν

την κάθε μέρα στη ζωή τους, για το χιούμορ τους που κάνει ακόμα και τη μεγαλύτερη αναποδιά να φαντάζει ένα καλοστημένο αστείο, για τη φιλομάθειά τους –ο κύριος Μίλτος ξεκίνησε πρόσφατα να μαθαίνει Νορβηγικά–, για την καλοσύνη τους. Αλλά αυτό για το οποίο τους θαυμάζει απεριόριστα είναι ότι υιοθέτησαν δύο παιδιά από την Ινδία, ενώ μπορούσαν να κάνουν δικά τους βιολογικά παιδιά. Ο Σαρού και η Φατμέ έχουν κάνει τη δική τους οικογένεια και ζουν πια μόνιμα στο Λονδίνο.

Το ζεύγος Περρή είναι από τα πιο αγαπημένα ζευγάρια που έχω γνωρίσει. Κάθε φορά που τυχαίνει να τους συναντήσω στον δρόμο, είναι πιασμένοι χέρι χέρι απολαμβάνοντας την καθημερινή τους δόλτα. Θυμάμαι ακόμα τι σκέφτηκα την πρώτη φορά που έτυχε να τους δω να πλησιάζουν από μακριά. Αν υπήρχε διαγωνισμός αγαπημένων ζευγαριών, ο κύριος Μίλτος και η κυρία Όλγα σίγουρα θα κέρδιζαν το πρώτο βραβείο. Μια μέρα είχα δει τον κύριο Μίλτο να κρύβεται πίσω της και με το ένα του χέρι να της κλείνει τα μάτια. Στο άλλο κρατούσε ένα όμορφο μπουκέτο λουλούδια. Η βραχνή φωνή του την είχε ρωτήσει «Μάντεψε ποιος είναι;» και εκείνη όλο νάξι είχε απαντήσει «Ο αγαπημένος γκριζομάλλης μου». Εκείνος τότε της έδωσε το μπουκέτο και τη φίλησε απαλά στο μάγουλο. Αργότερα έμαθα ότι είχαν τη χρυσή επέτειο γάμου. Η μαμά έχει πει ότι σήμερα πια σχεδόν κανένας γάμος δεν αντέχει τόσα χρόνια

και τα περισσότερα ζευγάρια δεν προλαβαίνουν καν να γιορτάσουν την επέτειο των αργυρών γάμων.

Αγαπάνε και οι δύο να βλέπουν τον *Τροχό της Τύχης*. Κάθε απόγευμα κάθονται στον καναπέ τρώγοντας γιαούρτι με φρυγανιές και περιμένουν με λαχτάρα να ξεκινήσει η εκπομπή. Ο κύριος Μίλτος Περρής είναι πολύ καλός, βρίσκει σχεδόν πάντα τις κρυμμένες λέξεις και τις περισσότερες φορές φτάνει να κερδίζει το μεγαλύτερο χρηματικό έπαθλο που δίνουν. Γι' αυτό προσπαθεί να πείσει την κυρία Όλγα να τον αφήσει να δηλώσει συμμετοχή. Εκείνη όμως είναι ανένδοτη. Δεν της αρέσει η δημοσιότητα για κανέναν λόγο. Ούτε κι αν πρόκειται να κερδίσουν πολλά πολλά ευρώ.

Ο ταβερνιάρης με τις ζάρες στο μέτωπο μας έδειξε να καθίσουμε σε ένα γωνιακό τραπέζι και μας κέρασε ελιές, φραγκόσυκα και σύγκλινο.

Η μαμά αναστέναξε ενοχλημένη όταν μετά από λίγο χτύπησε το κινητό της.

«Αχ, όχι τώρα...» μουρμούρισε.

Έβγαλε το κινητό από την τσάντα της, το κοίταξε και ξαφνικά το πρόσωπό της άλλαξε.

Σηκώθηκε διαστικά και βγήκε έξω να μιλήσει.

Επέστρεψε μετά από μερικά λεπτά.

«Συγγνώμη, γλυκιά μου» σήκωσε το χέρι της και το πέρασε νευρικά μέσα από τα κοντά μαλλιά της. «Δυστυχώς θα πρέπει να γυρίσουμε αύριο το μεσημέρι πίσω στην Αθήνα.

Ένα παράξενο ατύχημα

(σειρά Μυστήρια για δύο, βιβλίο 2)

Ζέφη Συρίβλη

Για τη Λένη και τον Νικόλα όλα δείχνουν να έχουν ξαναβρεί τον καθημερινό τους ρυθμό. Ο Γαλάζιος Παπαγάλος εξακολουθεί και φτιάχνει τα καλύτερα χοτ ντογκ της περιοχής, οι νεραντζιές στη γειτονιά εξακολουθούν να μοσχοβολάνε, ενώ η Μπέλλα, η σκυλίτσα του Λεωνίδα, είναι ακόμα πιο συχνά δίπλα στον Νικόλα. Η πόλη, ενόψει του ποδηλατικού αγώνα, ετοιμάζεται να υποδεχτεί ξακουστούς ποδηλάτες απ' όλο τον κόσμο. Κι ενώ όλα δείχνουν να πηγαίνουν καλά, ένα ατύχημα και μια σειρά από περίεργα γεγονότα θα οδηγήσουν τη Λένη και τον Νικόλα σε μια νέα περιπέτεια. Ούτε αυτοί μπορούν να φανταστούν τι τους περιμένει όταν αποφασίζουν να βρουν την άκρη του νήματος.

Εικονογράφηση: Λέλα Στρούτση

9+ Συλλογή περιστέρια

Διαβάστε επίσης:

Μυστήριο, έρευνας,
αγώνας, ποδήλατο

ISBN 978-960-16-7797-2

9 789601 677972 >

Βοηθ. κωδ. μπκ/σνς 11797